

Baka István

Az Apokalipszis szakácskönyvéből

*Megyünk az olvadás fegyverzajában,
mint harctérre vezényelt katonák,
magába harapó zsíroskenyéren,
hóolvadásos rétkaréjon át.*

*Az égre kúszó alkony-nyelv ledér
ízlelőbimbóin a dér*

*porcukrát, délután ködtejfelét
átjárja szurdik-ínyfalból a vér
szivárgó, édes nedve. Homorún
borul fölénk, mint szájpadrás, a menny:
begyulladt boltozat, nyálgleccserek,
nazális szél szipákol odafenn.*

*Az Isten téli szájában megyünk,
nyúlós latyakban, körbe-körbe, és
fogyunk – kenyér-szalonna katonák –,
menetelésünk: veszteglő veszés.*

*De csak megyünk előre, körbe, bátran
– világ-kígyónk farkába harapott –
megyünk-megyünk, egy óriási szájban
lágyan forogva – ínycsfalatok;
amíg fogy egyre, elfogy már alólunk
a föld, a kő s a benne rejtező
érc s kőolaj – a hús, a zsír, a só: mind,
miből a Semmi lakomája fő.*